

Даніилъ видѣлъ на облацы-тѣ, за *Искупителя*, за *Спасителя*, за *Сына Божія*. Время-то настанѣло; колкото повече ся сг҃жствявалъ на земьж-тѣ мрака-тѣ, толкосъ поблизу была зора-та на спасеніе-то.

Неразумны-тѣ Іудеи ся надѣяли, че тойзи *Общанный* ще ся яви въ голѣмъ блѣскѣ отъ земно величіе, ще разруши владычество-то на Римляне-тѣ и ще сѣдне со славѣ на прѣстола на бащѣ си Давида; но Богъ не тѣй мыслилъ въ прѣмудрый Си совѣтъ.

Пришълъ сей *Искупитель*—но не въ блѣскѣ отъ земно величіе: Той ся явилъ въ міръ кроткѣ и смиренѣ, съ найчистѣ любовью камъ всичкыя родъ человѣческый. Тойзи *Обѣтованный* во Ветхый Заѣтъ *Мессія* е Господъ нашъ *Исусъ Христосъ*.

Край на пѣрвѣж-тѣ часть.